

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/239/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3109210136
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3109210136.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobkyne JUDr. G. I., CSc., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., L. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. C. L. s.r.o., so sídlom F., M. 2, proti žalovanému F. univerzita K. N. v F., B.: XXX XXX XX, so sídlom F., H. 1, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. G. R. - JUDr. E. R., so sídlom F., D. XXXX, o ochranu pred diskrimináciou a o zaplatenie osobného príplatku, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 09. marca 2018, č.k. 26C/98/2009-746, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur p o t v r d z u j e .

Vo zvyšujúcej výrokovej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok z r u š u j e a vec mu vracia v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala ústneho ospravedlnenia žalovaného pred akademickou obcou Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov F. Z. A. N. v F. a zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur podľa antidiskriminačného zákona. Žalobu v časti o zaplatenie osobného príplatku súd prvej inštancie v zmysle § 166 ods. 2 CSP vylúčil na samostatné konanie s poukazom na to, že uplatnený nárok nie je nárokom podľa § 9 antidiskriminačného zákona. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 2, § 2a, § 9 zák. č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a doplnení niektorých predpisov (ďalej aj antidiskriminačný zákon), § 13 Zákonníka práce, § 25 zák. č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa sa v zmysle poslednej úpravy žalobného petitu domáhala ústneho ospravedlnenia žalovaného pred akademickou obcou W. F. univerzity A. N. v F. (ďalej aj FSEV) pri jej najbližšom zvolaní v znení: "Ospravedlňujem sa JUDr. G. I., CSc. za to, že sa voči nej porušila zásada rovnakého zaobchádzania, tým že sa od nej vyžadovalo na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov zapisovanie do knihy dochádzky a že jej bolo pozastavené vyplácanie mzdy a osobného ohodnotenia. Zároveň sa jej ospravedlňujem za to, že sa s ňou komunikovalo v niektorých prípadoch zvýšeným tónom. Žiadam Vás týmto JUDr. G. I., CSc. o prepáčenie." Zároveň sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,-eur z dôvodu, že bola v dôsledku diskriminačného konania žalovaného znížená značným spôsobom jej dôstojnosť a spoločenská vážnosť. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa v spore tvrdila, že žalovaný sa voči nej choval diskriminačne po tom, ako ho upozornila na neefektívne nakladanie s finančnými prostriedkami vyberanými od študentov. Diskrimináciu videla v tom, že na rozdiel od iných

pedagogických zamestnancov sa musela zapisovať do knihy dochádzky a iní zamestnanci žalovaného, v rovnakom postavení ako ona, sa do knihy dochádzky zapisovať nemuseli a žalovaný voči nim, na rozdiel od nej, žiadne dôsledky za to nevyvodil. Nepopierala, že sa do knihy dochádzky nezapisovala, ale tvrdila, že jedine ona bola za to zo strany žalovaného ako zamestnávateľa postihovaná tým, že jej prestal vyplácať mzdu, odňal jej osobný príplatok. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa sa nezapisovala do knihy dochádzky, čo v žiadnom prípade nemožno nepovažovať za správne. No žalobkyňa v spore tvrdila, že ani iní zamestnanci žalovaného sa do knihy dochádzky nezapisujú, za čo, na rozdiel od nej, neboli zamestnávateľom žiadnym spôsobom postihovaní. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané takéto tvrdenie žalobkyne, keďže v spore súd zistil, že niektorí zamestnanci žalovaného sa do knihy dochádzky nezapisovali a ani sa nemohli zapisovať, či už z objektívnych alebo subjektívnych dôvodov. Svedkyne G. L. a Ing. R. K. síce pri svojom výsluchu tvrdili, že všetci zamestnanci žalovaného sa riadne do knihy dochádzky zapisovali, jedine žalobkyňa toto odmietala. Uvedenému tvrdeniu svedkyň súd prvej inštancie neuveril, nakoľko tieto ich vyjadrenia boli v rozpore s ďalšími vykonanými dôkazmi, a to lustráciou zamestnancov v E. poisťovni, z ktorej bolo zistené, že zamestnanci žalovaného Ing. E. L., PaedDr., PhDr. L. C., doc. B. C. T., boli vedení ako zamestnanci, príp. zamestnanci - dohodári aj u iných zamestnávateľov. Na základe uvedeného mal súd pochybnosti o tom, že sa títo zamestnanci u žalovaného ako svojho zamestnávateľa mohli riadne evidovať v knihe dochádzky. Po výsluchu ďalších svedkov PaedDr., PhDr. L. C., doc. Ing. C. T. PhD, Ing. E. L., Ing. L. T. súd prvej inštancie dospel k záveru, že z vykonaných dôkazov mal za preukázané, že žalovaný nezaobchádzal so žalobkyňou rovnako ako s ostatnými svojimi zamestnancami pri evidencii pracovného času v knihe dochádzky a tým ju diskriminoval a jeho diskriminačné konanie bolo v dôsledku jej upozornenia na neefektívne nakladanie s finančnými prostriedkami vyberanými od študentov. Súd prvej inštancie uviedol, že na návrh žalobkyne sa snažil zabezpečiť dôkaz rozhodujúci pre tento spor, a to knihu dochádzky FSEV žalovaného, čo sa mu však nepodarilo, pretože žalovaný uviedol, že uvedenú knihu dochádzky tak dlhú dobu nemá dôvod archivovať a navyše uviedol, že žalobkyňa návrh na vykonanie tohto dôkazu navrhla v spore neskoro. Uvedenému tvrdeniu súd neuveril, pretože žalovaný vedel o tomto spore od 24.08.2009, kedy mu bola doručená žaloba a vzhľadom na predmet sporu mohol predpokladať, že takýto dôkaz bude s veľkou pravdepodobnosťou vykonaný a nič mu nebránilo navrhnúť takýto dôkaz vykonať, pretože týmto dôkazom mohol bez akýchkoľvek pochybností preukázať svoje tvrdenia o tom, že jeho zamestnanci si riadne evidovali svoj pracovný čas u neho. V spore bolo ďalej zistené, že kvôli nezapisovaniu do knihy dochádzky žalovaný žalobkyňu potrestal tým, že jej prestal vyplácať mzdu v období apríl - jún, august, september 2009, pričom mzdu jej doplatil v marci 2010. Príčinná súvislosť medzi nezapisovaním sa žalobkyne do knihy dochádzky a nevyplácania mzdy žalobkyne žalovaným je zrejmá aj z vyjadrenia svedkyne Ing. R. K., ktorá pri svojom výsluchu uviedla, že problém nezapisovania sa žalobkyne bol závažný, riešili to rektor, dekan fakulty a odbory. Z uvedeného je zrejmé, že kvôli nezapisovaniu do knihy dochádzky zamestnávateľ nevyplatením mzdy potrestal len žalobkyňu aj napriek tomu, že v spore bolo súdom zistené, že aj iní zamestnanci žalovaného sa do knihy dochádzky riadne nezapisovali, čo považoval súd za diskrimináciu žalobkyne z dôvodu nevyplácania mzdy. Čo sa týka osobného príplatku, súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že sa jedná o nenárokovú zložku platu. Uvedená skutočnosť je zrejmá aj z čl. 9 vnútorného platového predpisu žalovaného účinného od 01.11.2005, ktorý v spore predložila žalobkyňa a z ktorého je zrejmé, že osobný príplatok je nenárokovou zložkou platu zamestnanca a tento je možné poskytnúť na ocenenie mimoriadnych osobných schopností a dosahovaných pracovných výsledkov alebo za vykonávanie práce nad rámec pracovných povinností. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, a to z oznámení o plate zo dňa 15.01.2005 účinného od 01.01.2008, zo dňa 07.02.2008 účinného od 01.02.2008, zo dňa 27.02.2008 účinného od 01.03.2008, že žalobkyňa mala priznaný osobný príplatok. Z oznámenia o plate zo dňa 31.12.2008 je zrejmé, že s účinnosťou od 01.01.2009 žalobkyne bez akéhokoľvek zdôvodnenia osobný príplatok bol odňatý. Z vnútorného platového predpisu žalovaného účinného od 01.11.2005 a aj z výpovede svedkyne G. L. je zrejmé, že priznanie a aj odňatie osobného príplatku musí byť zo strany zamestnávateľa riadne písomne zdôvodnené, čo žalovaný v prípade žalobkyne neurobil a od 01.01.2009 jej prestal vyplácať osobný príplatok bez náležitého písomného zdôvodnenia. Žalobkyňa v spore predložila návrhy na funkčné a platové zaradenie zamestnanca od 01.04.2008, od 01.07.2008 a od 01.03.2010 C. C. L., v ktorých bolo riadne odôvodnené priznanie alebo zvýšenie osobného príplatku tejto zamestnankyni. Týmito dôkazmi bola v spore preukázaná skutočnosť, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku s účinnosťou od 01.01.2009 bez riadneho zdôvodnenia. Aj v tomto konaní žalovaného vo vzťahu k žalobkyne súd zistil jej diskrimináciu žalovaným. Žalobkyňa v spore tvrdila, že bola diskriminovaná zo strany žalovaného aj tým, že sa s ňou komunikovalo v niektorých prípadoch zvýšeným hlasom.

Vo svojej žalobe uviedla, že po jej upozornení na neefektívne nakladanie s finančnými prostriedkami vybranými od študentov začalo dochádzať k nerovnakému prístupu k nej a k iným odborným asistentom zo strany dekana doc. Ing. G. G., CSc.. Doslova jej začal znepríjemňovať pôsobenie na pracovisku a z nerovnakého prístupu začala mať pocit krivdy, konkrétne napr. bezdôvodne po nej kričal pred kolegami, že „nemá rád právnikov“. Opakovane po nej kričal, aby tu nezavádzala právnickú fakultu. Na pojednávaní dňa 10.12.2010 uviedla, že diskrimináciu zo strany žalovaného videla aj v tom, že žalovaný vo svojom konaní znižoval jej dôstojnosť takým spôsobom, že sa ku nej správal nevhodným spôsobom pred kolegami tým, že na ňu kričal, keď ho upozornila na niektoré nedostatky. S inými kolegami na poradách takto nejednal. Keď na ňu zvyšoval hlas, tak jej hovoril, že nemá rád právnikov a aby mu na fakulte nezavádzala právnickú fakultu. Takáto diskriminácia zo strany žalovaného už voči jej osobe nie je. Takto po nej kričal Ing. G., keď bol vo funkcii dekana. Takto na ňu kričal na každej porade. Bola to porada kolégia dekana. Na pojednávaní dňa 10.12.2010 uviedla, že doc. Ing. G. G. jej veľmi znepríjemňoval život, keď mala písať nejaký materiál, niekoľkonásobne jej ho dal prerobiť, nakoniec odsúhlasil pôvodnú verziu a v takýchto stresoch sa pracovať nedalo, tak mu sama 08.01.2008 oznámila, že odstupuje z funkcie prodekanke pre rozvoj, na čo začal na ňu neuveriteľným spôsobom "zjapať", že z funkcie prodekana pôjde vtedy, kedy on rozhodne a nie vtedy, kedy ona bude chcieť a aj z toho dôvodu nerešpektoval jej vôľu odstúpiť z funkcie 08.01.2008 a z funkcie bola uvoľnená až 31.01.2008. Takéto diskriminačné konanie však súd v danom spore nemal preukázané. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyjadrenia svedkyne JUDr. C. L., ktorá poukázala na to, že keď s doc. Ing. G. preberala nejakú právnu problematiku a túto sa mu snažila obšírne objasniť, javil sa jej ako netrpezlivý a nakoniec konštatoval, že "vy právnici všetko komplikujete". Toto nechápala ako nejaké hanlivé alebo urážlivé vyjadrenie, bolo to povedané žartovným spôsobom. Nikdy nebola prítomná toho, že by štatutár žalovaného kričal na žalobkyňu. Svedok Ing. N. R., CSc. uviedol, že vzťahy medzi žalobkyňou a Doc. Ing. G. vnímal ako napäté. Doc. Ing. G. z jeho pohľadu nevhodným spôsobom vystupoval vo vzťahu k žalobkyni na kolégiách. Pamätal si, že žalobkyni povedal na jednom zasadnutí, aby mu z fakulty nerobila právnickú fakultu. Doc. Ing. G. nekričal po žalobkyni, keď jej niečo hovoril, hovoril to dôraznejšie. Ani týmto dôkazom v spore nebola preukázaná žalobkyňou tvrdená diskriminácia zo strany žalovaného. Súd mal za to, že v danom prípade nešlo o diskrimináciu, ale zrejme o osobné rozpory medzi konkrétnymi pracovníkmi, aj keď sa v ich prípade jednalo o nadriadeného (Ing. G.) a podriadeného pracovníka - žalobkyňu. Uvedené je zrejme aj z vyjadrenia žalobkyne na pojednávaní dňa 10.12.2010, na ktorom tvrdila, že dekan fakulty doc. Ing. G. G., sa voči nej dopúšťal sexuálnej diskriminácie, tým, že jej počas 3 rokov posielal mailom najskôr tvrdé porno, kde účinkovali ženy. Upozornila ho, že nie je na ženy. Následne jej začal posielat mužské porno a toto malo skončiť, keď doc. Ing. G. vynadala. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní považoval žalobu žalobkyne o zaplatenie nemajetkovej ujmy 15.000 eur za nedôvodnú, preto ju v tejto časti zamietol. Podľa názoru súdu žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že v dôsledku diskriminačného konania žalovaného bola značným spôsobom znížená jej dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie. V žalobe uviedla, že kým zo strany doc. Ing. G. G., CSc. v pozícii dekana sa diskriminácia vyskytovala priamo, tak po jeho zvolení do funkcie rektora v roku 2008 od marca roku 2009 sa na nej diskriminačné prvky začali uplatňovať cez pokyny jeho podriadených, resp. ním povereného dekana fakulty Ing. N. R., CSc. a Ing. R. K. ako osoby poverenej vedením katedry. Dňa 12.05.2009 okolo 14.00 hod. jej v priestoroch pred vchodom do budovy FSEV v prítomnosti študentky Ing. R., CSc. povedal: "sviňa", čím bola na akademickej pôde znížená jej dôstojnosť a spoločenská vážnosť. V spore však nepreukázala, že takýmto spôsobom došlo k zníženiu jej dôstojnosti a spoločenskej vážnosti, pretože netrvala na výsluchu svedkyne, ktorá mala uvedený incident potvrdiť, pretože Ing. R. sa jej za svoje vulgárne vyjadrenie ospravedlnil pred kolegyňou v kancelárii. Žalobkyňa v spore ďalej tvrdila, že dôsledkom tohto pomerne dlho pretrvávajúceho diskriminačného stavu boli jej zdravotné problémy, kedy lekári skonštatovali, že tieto boli vyvolané nadmerným stresom. Ani uvedený následok diskriminačného konania žalovaného však v spore žiadnym spôsobom nepreukázala, ani na jeho preukázanie žiadne dôkazy nenavrhol. Na pojednávaní dňa 09.10.2013 uviedla, že Trenčianska univerzita A. N. (ďalej aj F.) je malá univerzita, to znamená, že ľudia sa tam boja o prácu, tak sa báli s ňou rozprávať aj na chodbe, zo strachu, aby neboli postihnutí za to, že majú s ňou priateľské vzťahy. V rámci budovy F. s ňou prestali komunikovať. Mimo budovy sa naďalej stretávali. Ľudia sa ju báli pozdraviť na chodbe a mimo priestorov žalovaného normálne komunikovali. Ani uvedenú skutočnosť žalobkyňa v spore nepreukázala a navyše z uvedeného vyjadrenia žalobkyne je zrejme, že v dôsledku diskriminačného konania žalovaného žiadny z kolegov s ňou neukončil priateľské vzťahy. Čo sa týka časti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha ústneho ospravedlnenia žalovaného pred akademickou obcou FSEV pri jej najbližšom zvolaní, takýto petit žaloby považoval súd za nevykonateľný a žalobu v tejto časti za nedôvodnú, preto ju v tejto časti zamietol. Pri svojom rozhodovaní sa stotožnil s argumentáciou

žalovaného, ktorý poukázal na ustanovenie § 25 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je akademická obec fakulty základom akademickej samosprávy fakulty. Rektor, ako štatutár žalovaného, nie je členom akademickej obce FSEV žalovaného. Rektor, ako štatutár žalovaného, nenavrhne ani neschvaľuje program rokovania akademickej obce FSEV žalovaného, a preto program rokovania akademickej obce FSEV rektor žalovaného nemôže ovplyvniť. Žalovaný tak nemá právomoc určiť program rokovania akademickej obce FSEV a nemá tak možnosť zaradiť do programu rokovania akademickej obce FSEV ospravedlnenie požadované žalobkyňou. Takto znejúci petít v znení "pri najbližšom zvolaní" považoval súd za nevykonateľný, pretože z neho nie je zrejмый čas a ani miesto ospravedlnenia. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že žalobkyňa podala dôvodne žalobu, ktorou sa pôvodne domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť upustiť od jej diskriminácie tým, že na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov vyžadoval od nej zapisovanie do knihy dochádzky a aby upustil od jej diskriminácie tým, že jej nevypláca mzdu a osobné ohodnotenie, pretože v spore bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný žalobkyňu diskriminoval pri zapisovaní do knihy dochádzky, pri nevyplatení mzdy a pri tom, keď žalobkyňa bezdôvodne odobral osobný príplatok. Žalobkyňa síce zobrala späť žalobu v uvedených častiach, ktorá bola podaná dôvodne, ale urobila tak pre správanie žalovaného, ktorý jej po začatí tohto sporu doplatil nevyplatenú mzdu a tiež tak urobila z dôvodu, že prestala byť zamestnankyňou žalovaného. Ďalej sa žalobkyňa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy a ospravedlnenia žalovaným pred akademickou obcou FSEV. Ohľadne týchto dvoch petítov žaloby žalobkyňa v spore úspešná nebola a úspech v týchto častiach tak patril žalovanému.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a žalovaný.

3. Žalobkyňa sa podaným odvolaním domáhala zmeny napadnutého rozsudku, a to v jeho výrokovej zamietajúcej časti tak, že jej žalobe bude v tejto časti vyhovené. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sú dané odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby, ktorou sa domáhala ústneho ospravedlnenia žalovaného pred akademickou obcou Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F.. Namietala nesprávny právny názor súdu prvej inštancie, že takýto petít žaloby považoval za nevykonateľný. Poukázala na to, že rektor fakulty je v zmysle § 10 ods. 1 zák. č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov štatutárnym orgánom verejnej vysokej školy, riadi ju, koná v jej mene a zastupuje ju navonok a súčasne je aj vysokoškolským učiteľom, ktorý je so žalovaným v pracovnom pomere a preto v zmysle § 25 ods. 2 zák. č. 131/2002 Z.z. je taktiež členom akademickej obce Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov žalovaného. Z uvedeného je nepochybné, že rektor má právo zúčastniť sa na rokovaní akademickej obce a rovnako má právo požiadať o slovo a vystúpiť pred akademickou obcou. Považovala za irelevantné tvrdenie žalovaného, že rektor ako štatutár žalovaného nenavrhne, ani neschvaľuje program a rokovanie akademickej obce, pretože ako člen akademickej obce môže požiadať o slovo, a toto mu musí byť udelené. Uvedené ospravedlnenie môže preto rektor bez najmenších problémov pred akademickou obcou predniesť a nebráni tomu ani žiadne ďalšie zákonné alebo iné prekážky. Táto skutočnosť je taktiež plne v súlade a podporená ust. § 4 ods. 1 písm. d), podľa ktorého sa na vysokej škole okrem iného zaručuje právo na slobodné vyjadrovanie a zverejňovanie svojich názorov. Žalobkyňa ďalej namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur. Poukázala na to, že v konaní bolo jednoznačne preukázané diskriminačné konanie žalovaného voči jej osobe, ktorým samotným už bola znížená jej dôstojnosť a spoločenská vážnosť, nakoľko sa týmto konaním stala terčom verbálnych útokov zo strany zamestnancov žalovaného a taktiež posmeškov svojich spolupracovníkov. Podľa jej názoru súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, keď v odôvodnení uvádza, že diskriminačné konanie, kedy sa jej nadriadený doc. Ing. G. G. mal k nej správať ponižujúco a urážajúco, nemal preukázané, pretože tieto jednoznačne vyplynuli z viacerých výpovedí v rámci vykonaného dokazovania. Vyslovila názor, že v konaní tieto skutočnosti boli preukázané, ako aj správanie doc. G., ktoré možno považovať za sexuálne obťažovanie. Zo žiadnej z výpovedí v rámci vykonaného dokazovania nevyplýval záver, že doc. G. sa ku nej takto nesprával. Poukázala na to, že výpovede jednotlivých zamestnancov žalovaného boli ovplyvnené skutočnosťou, že sa báli o svoje zamestnanie. Zdôraznila, že dôkazné bremeno je na strane žalovaného a tento žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by k takejto diskriminácii voči jej osobe nedochádzalo. Citovala ust. § 9 ods. 2,3 antidiskriminačného zákona a poukázala

na to, že napriek skutočnosti, že v konaní bolo preukázané diskriminačné konanie žalovaného, súd prvej inštancie jej nepriznal žiadne zadostučinenie. Mala za to, že v konaní preukázala, že bola značným spôsobom znížená jej dôstojnosť, spoločenská vážnosť a spoločenské uplatnenie a preto popri poskytnutí zadostučinenia vo forme ospravedlnenia jej mal súd priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, ako sa podanou žalobou domáhala.

4. Žalovaný podal odvolanie proti výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Poukázal na to, že v zmysle poslednej úpravy žalobného petitu sa žalobkyňa domáhala štyroch výrokov súdneho rozhodnutia, pričom nebola úspešná ani v jednom z uvedených výrokov. Napriek tomu súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol tak, že v zmysle § 255 ods. 2 CSP žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Mal za to, že ak strana sporu uplatní v žalobe niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Poukázal na to, že žalobkyňa sa prvým žalobným petitom domáhala uloženia povinnosti žalovanému napraviť protiprávny stav tým, že jej zaplatí osobné ohodnotenie za obdobie od 01.01.2009 do 04.10.2011 vo výške 4.172,79 eur s úrokom z omeškania. Uvedený nárok súd prvej inštancie po viac ako ôsmich rokoch od začatia súdneho konania a uplatnenia tohto nároku vylúčil na samostatné konanie. Aj keď sa mu tento postup súdu prvej inštancie javí ako značne nevhodný, pretože súd prvej inštancie viac ako osem rokov vykonával dokazovanie o tomto nároku, nie je možné tvrdiť, že žalobkyňa bola v tejto časti úspešná, keďže jej nárok bol vylúčený na samostatné konanie. Pokiaľ ide o žalobný petít, ktorým sa žalobkyňa domáhala ospravedlnenia, v tejto časti bol jej nárok v celom rozsahu zamietnutý. Žalovaný bol v tejto časti teda plne úspešný. Rovnako bol plne úspešný aj v ďalšom žalobnom petite, ktorým sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur. Žalovanému tak nie je zrejmé, v akej časti bola žalobkyňa úspešná, keď súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP, t.j., že súd náhradu trov konania neprizná žiadnej zo strán, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný. Žalovaný bol toho názoru, že súd prvej inštancie úplne chybné aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP, pretože je úplne zrejmé, že žalobkyňa nemala úspech vo veci v žiadnej z častí tohto sporu. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazoval na to, že žalobkyňa niektoré nároky vzala späť a súd konanie zastavil, tak v tejto časti súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 255 CSP namiesto ust. § 256 ods. 1 CSP. Poukázal na to, že žalobkyňa na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 10.12.2010 zobrala späť žalobu v časti, ktorou sa domáhala, aby mu bola uložená povinnosť upustiť od jej diskriminácie tým, že jej nevypláca mzdu. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 25.10.2012 č.k. 26C/98/2009-151 konanie v tejto časti zastavil. Žalobkyňa teda procesne zavinila zastavenie konania. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 09.10.2013 žalobkyňa zobrala späť žalobu v časti, ktorou sa domáhala, aby mu súd uložil povinnosť upustiť od jej diskriminácie tým, že na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov vyžaduje od nej zapisovanie do knihy dochádzok. Aj v tejto časti bolo konanie zastavené, žalobkyňa teda procesne zavinila, že konanie sa muselo v tejto časti zastaviť. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 10.10.2014 zobrala späť žalobu v časti, ktorým sa ukladá žalovanému, aby upustil od diskriminácie tým, že nevypláca osobné ohodnotenie. Aj v tejto časti teda procesne zavinila zastavenie konania, keď súd prvej inštancie uznesením zo dňa 16.10.2014 č.k. 26C/98/2009-423 konanie v tejto časti zastavil. Poukázal na tú skutočnosť, že žalobkyňa od podania žaloby trvala aj na týchto nedôvodných zastavených častiach konania, ktoré zastavenie nie je možné v posledných dvoch prípadoch odôvodniť tak, ako to urobil súd prvej inštancie, teda len s poukazom na to, že žalobkyňa od 04.10.2011 nie je zamestnankyňou žalovaného, nakoľko uvedené nároky v druhom a treťom prípade zobrala späť až po dvoch, resp. troch rokoch, teda procesne zavinila, že súd stále musel konať o týchto nárokoch, ktoré boli od počiatku nedôvodné a žalovaný sa proti takýmto nárokom žalobkyne musel kvalifikovane brániť, s čím mal spojené trovy konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej časti o náhrade trov konania zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho výrokovej zamietajúcej časti uviedol, že s odvolaním žalobkyne nesúhlasí a toto považuje za nedôvodné. Z ust. § 25 ods. 2 zák. č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyplýva, že rektor ako štatutár žalovaného nie je členom akademickej obce Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F.. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje na to, že rektor žalovaného pracuje aj ako vysokoškolský učiteľ na Fakulte sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F. a z toho vyplýva, že rektor je členom akademickej obce FSEV, k tomu uviedol, že táto právna argumentácia je úplne nesprávna. Žalovaného riadi, koná v jeho mene a zastupuje ho navonok rektor.

V prípade, ak doc. Ing. C. T. PhD., ktorý je súčasným rektorom žalovaného pôsobí ako vysokoškolský učiteľ na Fakulte sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F., nevykonáva vtedy funkciu rektora, ale vysokoškolského učiteľa. Konať v mene univerzity môže jedine rektor a nie vysokoškolský učiteľ. Okrem toho nie je povinnosťou rektora mať aj pracovný pomer vysokoškolského učiteľa a z toho jednoznačne vyplýva, že rektor ako štatutár univerzity, ktorý koná v mene žalovaného nie je a nikdy nebol členom akademickej obce Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F., toto ani z ust. § 25 ods. 2 zákona o vysokých školách, na ktorý poukazuje žalobkyňa, nevyplýva. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne uvedenom v podanom odvolaní, že preukázala dôvodnosť nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že v dôsledku diskriminačného konania žalovaného bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť, alebo jej spoločenské uplatnenie. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že žalobkyňa v súdnom spore nepreukázala, že došlo k zníženiu jej dôstojnosti a spoločenskej vážnosti, pretože netrvala na výsluchu svedkyne, ktorá mala potvrdiť údajný incident s Ing. N. R. CSc., a to preto, že podľa žalobkyne sa jej Ing. R. za svoje vulgárne vyjadrenie ospravedlnil pred kolegyňou v kancelárii. Súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že by jej údajné zdravotné problémy boli následkom tvrdeného diskriminačného konania a tiež správne poukázal na to, že žiadny z kolegov so žalobkyňou neukončil priateľské vzťahy. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že podané odvolanie považuje za predčasné, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej nenadobudol právoplatnosť a preto tvrdenie žalovaného, že bol plne úspešný v časti žaloby o určenie povinnosti ústne sa ospravedlniť a v časti žaloby o zaplatenie nemajetkovej ujmy, nie je pravdivé. Uviedla, že pokiaľ v priebehu konania zobrala späť niektoré časti žaloby, stalo sa tak výlučne z dôvodu, že bol ukončený pracovný pomer a preto tieto výroky sa stali nevykonateľné. Nie je podstatné, s akým časovým odstupom od ukončenia pracovného pomeru tieto časti žaloby zobrala späť a ani nie je zrejmé, ako sa žalovaný od ukončenia pracovného pomeru voči žalobným nárokom kvalifikovane bránil. Podľa jej názoru v tejto časti existujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, na základe ktorých nie je možné žalovanému priznať v týchto častiach náhradu trov konania.

7. Žalovaný vo svojej odvolacej duplike uviedol, že skutočnosti uvádzané žalobkyňou v jej vyjadrení sú absolútne právne neopodstatnené, aj skutkovo nedôvodné. Bol toho názoru, že vo veci prakticky plne uspel, nakoľko žaloba žalobkyne bola zamietnutá a len nepatrná časť bola vylúčená na samostatné konanie. Okrem toho ohľadom časti nárokov, ktorých sa žalobkyňa domáhala v konaní pred súdom prvej inštancie, bolo konanie zastavené a riadne si uplatnil trovy konania zo zastavených častí. V zostávajúcej časti mal plný nárok na náhradu trov konania. Žalovaný je presvedčený o tom, že v danom prípade neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali aplikáciu ust. § 257 CSP.

8. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, 380 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) v napadnutom rozsahu (výrokovej zamietajúcej časti a s ním súvisiacim výrokom o náhrade trov konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej zamietajúcej časti o uloženie povinnosti žalovanému ústne sa ospravedlniť žalobkyňi a vo výroku o náhrade trov konania je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na tom právnom závere, že v konaní bolo preukázané diskriminačné konanie žalovaného voči žalobkyňi spočívajúce v tom, že na rozdiel od niektorých pedagogických zamestnancov vyžadoval od nej zapisovanie do knihy dochádzky. Kvôli nezapisovaniu sa žalobkyne do knihy dochádzky žalovaný potrestal žalobkyňu tým, že jej prestal vyplácať mzdu v období apríl - jún, august, september 2009, pričom mzdu jej vyplatil až v marci 2010. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že kvôli nezapisovaniu do knihy dochádzky žalovaný nevyplatením mzdy potrestal len žalobkyňu aj napriek tomu, že aj iní zamestnanci žalovaného sa do knihy dochádzky riadne nezapisovali, čo považoval súd za diskrimináciu žalobkyne z dôvodu nevyplácania mzdy. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku s účinnosťou od 01.01.2009 bez riadneho odôvodnenia, keď dospel k záveru, že priznanie a aj odňatie

osobného príplatku zo strany zamestnávateľa musí byť riadne písomne odôvodnené, čo žalovaný v prípade žalobkyne neurobil a od 01.01.2009 jej prestal vyplácať osobný príplatok bez náležitého odôvodnenia. Pokiaľ žalobkyňa v spore tvrdila, že bola diskriminovaná zo strany žalovaného aj tým, že sa s ňou komunikovalo v niektorých prípadoch zvýšeným hlasom, takéto diskriminačné konanie súd v danom spore nemal preukázané. Pokiaľ ide o žalobný petit, ktorým sa žalobkyňa domáhala ústneho ospravedlnenia žalovaným pred akademickou obcou Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F. pri jej najbližšom zvolaní z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, súd prvej inštancie považoval takéto petit žaloby za nevykonateľný a preto žalobu v tejto časti zamietol. Pri svojom rozhodovaní poukázal na ust. § 25 zák. č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je akademická obec fakulty základom akademickej samosprávy fakulty. Rektor ako štatutár žalovaného, nie je členom akademickej obce FSEV žalovaného, nenavrhuje ani neschvaľuje program akademickej obce FSEV a preto program rokovania akademickej obce FSEV rektor žalovaného nemôže ovplyvniť. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný tak nemá právomoc určiť program rokovania akademickej obce FSEV a nemá tak možnosť zaradiť do programu rokovania akademickej obce FSEV ospravedlnenie požadované žalobkyňou. Žalobu o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie zamietol z dôvodu, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že v dôsledku diskriminačného konania žalovaného jej bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie. Žalobkyňa v spore nepreukázala, že došlo k zníženiu jej dôstojnosti a spoločenskej vážnosti, pretože netrvala na výsluchu svedkyne, ktorá mala potvrdiť incident s Ing. R. CSc., pretože Ing. R. sa jej za svoje vulgárne vyjadrenie ospravedlnil pred kolegyňou v kancelárii. Žalobkyňa rovnako nepreukázala, že by jej údajné zdravotné problémy boli následkom diskriminačného konania žalovaného. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že kolegovia a zamestnanci sa s ňou báli rozprávať zo strachu, aby neboli postihnutí za to, že s ňou majú priateľské vzťahy, súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa tieto tvrdenia nepreukázala a navyše z jej tvrdenia je zrejmé, že v dôsledku diskriminačného konania žalovaného žiadny z kolegov s ňou neukončil priateľské vzťahy.

10. Odvolací súd považuje právny názor súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením rozsudku v tejto časti podľa § 387 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení v tejto časti zodpovedal otázky, ktoré majú pre daný spor podstatný význam, dostatočne objasnil skutkový stav veci a správne vec aj po právnej stránke posúdil. Námitky žalobkyne uvedené v podanom odvolaní, ktoré uplatnila už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto nemohli privodiť zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Pokiaľ však ide o zamietnutie žaloby v časti žalobného petitu, ktorým sa žalobkyňa domáhala ústneho ospravedlnenia žalovaným z dôvodu jeho nevykonateľnosti, odvolací súd v tejto časti považuje rozsudok súdu prvej inštancie za predčasný a preto za vecne nesprávny.

11. Podľa § 13 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj Zákonník práce), zamestnávateľ je v pracovnoprávnych vzťahoch povinný zaobchádzať so zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou pre oblasť pracovnoprávnych vzťahov osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon).

Podľa § 13 ods. 2 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, v pracovnoprávnych vzťahoch sa zakazuje diskriminácia zamestnancov z dôvodu pohlavia, manželského stavu a rodinného stavu, sexuálnej orientácie, rasy, farby pleti, jazyka, veku, nepriaznivého zdravotného stavu alebo zdravotného postihnutia, genetických vlastností, viery, náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

Podľa § 13 ods. 3 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. Nikto nesmie byť na pracovisku v súvislosti s výkonom pracovnoprávnych vzťahov prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného zamestnanca alebo zamestnávateľa sťažnosť, žalobu, návrh na začatie trestného stíhania alebo iné oznámenie o kriminalite alebo inej protispoločenskej činnosti.

Podľa § 13 ods. 4 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, zamestnávateľ nesmie bez vážnych dôvodov spočívajúcich v osobitnej povahe činností zamestnávateľa narúšať súkromie zamestnanca na pracovisku a v spoločných priestoroch zamestnávateľa tým, že ho monitoruje, vykonáva záznam telefonických hovorov uskutočňovaných technickými pracovnými zariadeniami zamestnávateľa a kontroluje elektronickú poštu odoslanú z pracovnej elektronickej adresy a doručení na túto adresu bez toho, aby ho na to vopred upozornil. Ak zamestnávateľ zavádza kontrolný mechanizmus, je povinný prerokovať so zástupcami zamestnancov rozsah kontroly, spôsob jej uskutočnenia, ako aj dobu jej trvania a informovať zamestnancov o rozsahu kontroly, spôsobe jej uskutočnenia, ako aj o dobe jej trvania.

Podľa § 13 ods. 5 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, zamestnávateľ nesmie zamestnancovi uložiť povinnosť zachovávať mlčanlivosť o jeho pracovných podmienkach vrátane mzdových podmienok a o podmienkach zamestnávania. Nikto nesmie byť na pracovisku prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že nezachová mlčanlivosť o svojich pracovných podmienkach vrátane mzdových podmienok a o podmienkach zamestnávania.

Podľa § 13 ods. 6 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, zamestnanec má právo podať zamestnávateľovi sťažnosť v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa odsekov 1 a 2 a nedodržaním podmienok podľa odsekov 3 až 5; zamestnávateľ je povinný na sťažnosť zamestnanca bez zbytočného odkladu odpovedať, vykonať nápravu, upustiť od takého konania a odstrániť jeho následky.

Podľa § 13 ods. 7 zák. č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, zamestnanec, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania alebo nedodržaním podmienok podľa odseku 3, môže sa obrátiť na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon).

Podľa § 1 ods. 2 Zákonníka práce ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy Občiansky zákonník.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „antidiskriminačný zákon“), dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Podľa § 2 ods. 2 antidiskriminačného zákona, pri dodržiavaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.

Podľa § 9 ods. 1 antidiskriminačného zákona, každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.

Podľa ods. 2 cit. zákona, každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

Podľa ods. 3 cit. zákona, ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy

v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Podľa § 11 ods. 1 antidiskriminačného zákona, konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalobca“). Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len „žalovaný“).

Podľa ods. 2, žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

12. Konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania je sporovým konaním, čo znamená, že strany sporu, t. j. poškodený a ten, kto porušil zásadu rovnakého zaobchádzania, sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Neunesenie dôkazného bremena znamená procesný neúspech vo veci. Subjekt podávajúci žalobu, teda ten, ktorý tvrdí, že bol diskriminovaný, nie je zbavený v absolútnom slova zmysle dôkaznej povinnosti, nakoľko v žalobe musí nielen tvrdiť skutočnosti o porušení zásady rovnakého zaobchádzania, ale tieto i preukázať. Ďalej musí v žalobe tvrdiť (nie už preukázať), že sa s ním konalo diskriminačne. Pokiaľ uvedené preukáže, resp. potvrdí, je na druhej strane, aby preukázala opak. Žalovaný v konaní unesie dôkazné bremeno iba preukázaním, že konanie, ktoré preukázal žalobca, nie je konaním diskriminačným. Žalobca však musí preukázať, že sa s ním nezaobchádzalo obvyklým, teda neznevýhodňujúcim spôsobom a ďalej musí tvrdiť, že znevýhodňujúce zaobchádzanie bolo motivované diskrimináciou. Súd pritom musí preukázaný skutkový stav podrobiť tzv. testu proporcionality, keď najprv musí zhodnotiť, či v danom prípade existuje legitímny cieľ znevýhodnenia a následne preniesť posúdenie pomeru medzi legitímnym cieľom a prostriedkom, ktorým je tento cieľ dosahovaný. Diskriminovaná osoba sa môže domáhať najmä toho, aby porušiteľ zásady rovnakého zaobchádzania upustil od svojho konania, prípadne poskytnutia primeraného zadosťučinenia, ktoré má zväčša požadovanú formu verejného ospravedlnenia. V prípade, že morálna satisfakcia v podobe ospravedlnenia nepostačuje, môže sa diskriminovaná osoba domáhať náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

13. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v preskúmvanej veci neboli splnené predpoklady pre vyhovieť podanej žalobe v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáhala poskytnutia náhrady nemajetkovej ujmy. V tomto smere súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa v spore neunesla dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázala, že by na jej strane v dôsledku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania žalovaného bola znížená jej dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo jej spoločenské uplatnenie, ktoré by umožňovalo priznať jej primerané zadosťučinenie v peňažnej forme. Podmienka značného spôsobu zníženia dôstojnosti, či vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti je závislá od konkrétnych okolností prípadu. Nemožno ju mať za splnenú v prípadoch zásahu, ktorý sa stal známy len úzkemu okruhu osôb, ktorý pretrvával len krátky čas a ktorý z hľadiska svojej formulácie nemožno považovať za zásah značne znižujúci dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že došlo k zníženiu jej dôstojnosti a spoločenskej vážnosti, pretože netrvala na výsluchu svedkyne, ktorá mala potvrdiť údajný incident s Ing. N. R. CSc., a to preto, že podľa žalobkyne sa jej Ing. R. CSc. za svoje vulgárne vyjadrenie ospravedlnil v kancelárii pred kolegyňou. Rovnako tak žalobkyňa nepreukázala, že by jej zdravotné problémy boli následkom diskriminačného konania. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v konaní taktiež nepreukázala svoje tvrdenia, že v dôsledku diskriminačného konania sa stala terčom verbálnych útokov a posmeškov zo strany zamestnancov žalovaného, ani jeden zo svedkov tieto jej tvrdenia nepotvrdil, pričom v konaní zo samotného vyjadrenia žalobkyne vyplýva, že v dôsledku diskriminačného konania žiadny z kolegov s ňou neukončil priateľské vzťahy. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na svedecké výpovede JUDr. C. L., Ing. R. K., G. L., z výsluchu ktorých nevyplývalo, že by v dôsledku konania žalovaného (nevyplatenie mzdy pre nezapisovanie sa do knihy dochádzky a odňatie osobného príplatku bez zdôvodnenia) bola znížená dôstojnosť, alebo spoločenská vážnosť žalobkyne v okruhu kolegov, resp. v širšom okruhu osôb akademickej obce F. A. N. v F..

XX. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. Pokiaľ však ide o žalobu žalobkyne v časti, v ktorej sa domáhala ústneho ospravedlnenia žalovaného pred akademickou obcou Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F., v tejto časti považuje odvolací súd právny záver súdu prvej inštancie za predčasný z nasledovných dôvodov:

16. Počas konania pred súdom prvej inštancie došlo zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1,2 CSP) stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky tohto zákona, zostávajú zachované. V danom spore bolo preto potrebné postupovať podľa nového procesného predpisu Civilného sporového poriadku (CSP).

17. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Podľa § 185 ods. 3 CS súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva.

18. Antidiskriminačné spory predstavujú osobitnú množinu sporov v civilnom sporovom konaní, pre ktorú sú príznačné tzv. procesné odklony. Tie sú odozvou na potrebu aplikácie osobitného procesného postupu, ktorý je opodstatnený z pohľadu legitímnej požiadavky zvýšenia miery ochrannej funkcie civilného procesu vo vzťahu k vydaniu spravodlivého rozhodnutia vo veci samej. Antidiskriminačné spory sú upravené v ust. § 307 až § 315 CSP. Ust. § 311 CSP stanovuje, že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré žalobca nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí dôkaz. Zákonodarcu v ust. § 311 CSP upravuje divergentný procesný postup, pre ktorý je charakteristickým príklon k vyšetrovaciemu princípu v civilnom súdnom konaní. Tento odklon od všeobecného procesného postupu odôvodňuje zákonodarcu zvýšenou mierou ingerencie orgánu ochrany práva do antidiskriminačných právnych vzťahov.

19. V danej veci bolo potrebné rešpektovať procesné postavenie žalobkyne, ktorá je v prípade antidiskriminačného sporu tzv. slabšou stranou a preto mal súd prvej inštancie aj bez návrhu zabezpečiť ďalšie dôkazy nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez oboznámenia sa s vnútornými predpismi F. univerzity A. N. v F. a W. sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F.. Pôsobnosť, právomoc a riadiace a zodpovednostné vzťahy medzi jednotlivými orgánmi univerzity a fakúlt sú upravené nielen zákonom č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách, ale aj vo vnútorných predpisoch vysokej školy. Zákon č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách v ust. § 5 ods. 2 stanovuje, že o organizácii a činnosti verejnej vysokej školy rozhodujú v rozsahu ustanovenom týmto zákonom orgány akademickej samosprávy (§ 7). V ust. § 6 ods. 2,3 je uvedené, že základom akademickej samosprávy verejnej vysokej školy je akademická obec verejnej vysokej školy, ktorá volí a odvoláva členov akademickeho senátu verejnej vysokej školy. Podrobnosti o organizácii a činnosti verejnej vysokej školy, ako aj postavenie členov akademickej obce upravujú jej vnútorné predpisy (§ 15 ods. 1, v prípade fakulty § 33 ods. 1,2,3 cit. zákona). Pokiaľ teda súd prvej inštancie nemal k dispozícii vnútorné predpisy žalovaného, nemohol dospieť k záveru, že petit žaloby o uloženie povinnosti žalovanému ústne sa ospravedlniť žalobkyňi pred akademickou obcou Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F. je nevykonateľný z dôvodu, že rektor nemá právomoc určiť program zasadnutia akademickej obce FSEV a nemá tak možnosť zaradiť do programu akademickej obce FSEV ospravedlnenie požadované žalobkyňou. Právny záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby žalobkyne v časti týkajúcej sa požadovaného verejného ospravedlnenia preto zatiaľ nemôže obstať.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej zamietajúcej časti o uloženie povinnosti žalovanému ústne sa ospravedlniť žalobkyňi podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu vrátil v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

21. Súd prvej inštancie je povinný ďalej konať tak, že vyžiada od žalovaného platné a účinné vnútorné predpisy F. univerzity A. N. v F. a W. sociálno-ekonomických vzťahov F. v F., najmä štatút F. univerzity A. N. v F., štatút Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov F. univerzity A. N. v F., rokovací poriadok

Akademického senátu FSEV, organizačný poriadok fakulty, prípadne si vyžiada stanovisko predsedu Akademického senátu Fakulty sociálno-ekonomických vzťahov Trenčianskej univerzity A. N., za akých podmienok zvolávala zhromaždenie akademickej obce W. F. a či má oprávnenie podľa vnútorných predpisov fakulty (prípadne iný orgán fakulty) zaradiť do programu zhromaždenia akademickej obce fakulty vystúpenie rektora na jeho žiadosť za účelom prednesenia verejného ospravedlnenia požadovaného žalobkyňou. Po vyhodnotení týchto dôkazov o žalobe žalobkyne opätovne rozhodne.

22. Vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný.

23. Podľa § 396 ods. 3 CSP súd rozhodne v novom rozhodnutí o veci o náhrade trov celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho).

24. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).